

A belügyminiszter jóváhagyta a vízműtelep elektrifikálását és elrendelte a vízmérők felszerelését

(A Délmagyarország munkatársától.) A belügyminiszter értesítette a város hatóságát, hogy azt a múlt év júliusában hozott közgyűlési határozatot, amelyben a törvényhatósági bizottság elrendelte a városi vízműtelep elektrifikálását és amelyet több oldalról is megfellebbeztek, minden változtatás nélkül helybenhagyja és engedélyt ad a vízműtelep kéményének lebontására is.

A közgyűlés, mint emlékeztető, hosszas tanácskozások után úgy határozott, hogy a vízműtelep gőzgépeit elektromos gépekkel cserélteti fel, a régi gőzgépek ugyanis annyira elhasználódtak, hogy az iparfelügyelő életveszélyeseknek minősítette azokat és csak rövid terminusokra adott engedélyt a kazánok használatára. A szakértők alapos számítások után megállapították, hogy a város jobban jár, ha az új gőzgépek beszerzése helyett áttér az elektromos erőre, a régi gőzgépeket pedig tartaléknak használja olyan esetekben, amikor az elektromos üzemből esetleg valami zavar áll elő. A közgyűlés határozatát többben megfellebbezték, először Balogh Lajos, majd Pick Jenő és társai. A fellebbezők szerint az elektromos üzem fentartása drágább, mint a gőzüzemé, mert a gőzüzem lényegesen gazdaságosabb, azonkívül megbízhatóbb is.

A belügyminiszter ezeket a fellebbezéseket elutasította és megállapította, hogy a fellebbezők számítása nem helytálló, az elektromos üzem fentartása még akkor is olcsóbb, ha a város 7.8 fillér egységáráért kapja az áramot. Nem járul hozzá azonban a belügyminiszter ahoz, hogy a város a vízműtelep régi gőzgépeit használja fel tartalékként, ehelyett azt tanácsolja, hogy erre a célra egy megfelelő erejű Diesel-motort szereltesse fel a

vízműtelepre.

Külön foglalkozik a miniszter a fellebbezőknek azzal a kifogásával, amely szerint a vízműtelep fentartása azért olyan költséges, mert Szegeden igen nagyarányú vízpazarlás folyik és mert igen nagymennyiségű víz vesz el a rossz vezetékhálózaton keresztül a talajban. A belügyminiszter megállapítja, hogy a szegedi vízfogyasztás tényleg abnormálisan nagy és nem tartja kizártnak, hogy a víz egy része tényleg a talajban vesz el. Ezért utasítja a város hatóságát, hogy szükség esetén külső szakértők segítségével is alaposan vizsgálassa meg az egész vízvezetési hálózatot és sürgősen gondoskodjék a hibák kijavításáról. Végül elrendeli a miniszter a vízmérő szerkezetek felszerelését az egész városban. Mivel a hozzávetőleges számítások szerint körülbelül kétezer vízmérőre lenne szükség, a belügyminiszter azt a megoldást javasolja, hogy a város öt év alatt fokozatosan szereltesse fel a vízmérőket, de a vízműtelepre már most szereltesse fel a fővízmérőt, mert enélkül a vízművek üzemére vonatkozólag pontos számításokat nem lehet végezni.

A belügyminiszter leirata csütörtökön érkezett meg Szegedre, de — mint ismeretes — a város már régebben elektrifikálta a vízműtelepet, amely szeptember elseje óta elektromos energiával működik. A hatóság azért nem várta be a miniszter írásbeli döntését, mert annak idején az elektrifikálás tervezetét bemutatta a miniszternek, aki annak minden részletét jóváhagyta és kijelentette, hogy a közgyűlés határozatát jóvá fogja hagyni. Az üzemtartálékhoz szükséges Diesel-motort szintén megvette már a város és annak felszerelése most van folyamatban.

Közbeszéd: »Régen ki kellett volna lépnie!

— Lehet, hogy nincsen kirekesztve Dési Géza a nemzet testéből, csak éppen azt a hibát követte el, hogy a saját személyén keresztül nézte az egész magyar zsidóságot. A kérdés az, hogy a magyar zsidóságot szívesen látják-e a nemzet testében? Hiszen erről beszélt mostanában a honvédelmi miniszter, aki nem is tudja, hogy milyen súlyos dolgot mondott Kecskeméten.

— Hát nem volt elég a honvédelmi miniszter urnak — mondotta ezután dr. Biedl Samu —, hogy az ország területének kétharmadrészt elvesztettük, nem volt elég, hogy annyian itt hagytak bennünket, — még mindig nem vagyunk elég kevesen? Az államférfiúi bölcseségnek a non plus ultrája az, hogy még mindig szükíteni akarják a magyarság körét!

— Azt is mondotta a honvédelmi miniszter ur, hogy ő hallja, amint dübörög a történelem szekere. Én is hallom, de látom azt is, hogy a történelem szekere keresztül fog nyargalni a honvédelmi miniszter politikáján. Nemsokára szánalommal fognak nézni erre a középkori politikára! (Éljenzés, nagy taps.)

Ezután dr. Biedl Bethlen miniszterelnök tegnapi beszédével foglalkozott és ezeket mondta:

— A miniszterelnök ur azt mondotta, hogy ismerjük el a zsidók, hogy nagyszámban vettek részt a felfordulásban és most kénytelenek bűnhődni, mert magukhoz ragadták a vezetést. De nem gondol arra a miniszterelnök ur, hogy a magyar társadalom felett mondott ítéletet? Ez azt jelentené, hogy a magyar társadalom nem tudott urrá lenni a maroknyi zsidóság felett. Büntető hadjáratot nem lehet vezetni egy széles népréteg ellen.

A képviselőtestület beszéde végeztével sokáig tapsolta az elnököt, aki ezután a következő

határozati javaslatot

terjesztette elő:

»Szemtanui voltunk a közelmúlt napokban a szegedi Ferenc József Tudományegyetemen lefolyt diákzavargásoknak. Szemtanui voltunk, amint keresztény magyar diákok csapatokba verődve ütötték verték a kezük ügyébe került egy-egy zsidó vallású magyar kartársukat. Szemtanui voltunk, miként eremtetek az egyetem autonómiájának őrve alatt zavargó ifjak oly területen kívül álló szigetét, ahol a büntetőtörvénykönyv hatálya megszűnik, ahol büntetlenül lehet a zsidók sérelmére bűncselekményeket elkövetni. Szemtanui voltunk a tekintélyövezett tudós és az egyetem hatalmi eszközeivel rendelkező Rector Magnificus küzködésének, aki az egyetem külső rendjét, ugyahogy csak a fegyelmi hatalma alatt álló diákokkal folytatott tárgyalások és közös hírlapi nyilatkozatok útján volt képes megteremteni. Szemtanui voltunk, miként vált lehetetlenné az egyetem vezetőinek minden jóakarata dacára, a felekezetünkhöz tartozó hallgatóknak az egyetemi előadások látogatása Szemtanui voltunk végül annak, hogy botrányok rendezésére a tanulóifjuság egyrésze — a tekintély elvének nagyobb dicsőségére — akkor látta az időt elérkezettnek, amikor a nagyméltóságú m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter ur, minden magyar egyetem legfőbb hatósága, városunk falai között időzött.

Mindezek láttára, mint felekezetünk legfőbb helyi szerve mely egyszersmind az egyetemes magyar zsidóság törvényes szervezetének egyik tagja, nem habozunk kijelenteni, hogy a zsidó vallásu egyetemi hallgatóknak bűn'almazását, tanulási szabad-

A szegedi zsidó hitközség tiltakozása az egyetemi zavargások és Gömbös Gyula beszéde ellen

A képviselőtestület csütörtöki ülésén elhatározta, hogy tiltakozását bejelenti a kultuszminiszternek, akit arra kér, hogy az állam hatalmának minden eszközével vessen véget az országra káros eseményeknek

Tiltakozás minden megkülönböztetés és erőszak ellen

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi zsidó hitközség képviselőtestülete csütörtökön délután rendkívüli közgyűlést tartott dr. Biedl Samu elnökletével.

— Az előjáróság — mondotta megnyitó beszédében az elnök — látva az egyetemi zavargásokat, összeült és megtárgyalta a kérdést, vajjon szükség van-e arra, hogy a szegedi zsidóság egyeteme állást foglaljon az egyetemi zavargásoknál mutatkozó destruktív jelenségekkel szemben. Ugy látta, hogy ezeket a jelenségeket tovább szóltanul hagyni nem lehet. Ezek az egyetemi zavargások nem a nemzetet ért katasztrófa utáni fájdalomból táplálkoznak, terszerű hadjárat ez a magyar zsidóság ellen, ami ellen határozottan szembeállunk.

Dr. Biedl Samu ezután így folytatta beszédét:

— Amióta a gettó falai összeomlottak, szerencsétlenebb zsidó ifjuság nem nevelkedett. Nekünk még volt gyermekkorunk, mi láttuk az egyetemet; mint szabad ifjuság mi még gondtalanul üztük a pillangót és az iskolákban úgy éreztük magunkat, hogy egyenlők vagyunk, mert az iskolákban az volt akkor a jelszó: hogy győzzön a jobb! Ma az a jelszó: győzzön a vallás!

— Nyitva állott a tér mindenki előtt, tekintet nélkül arra, hogy milyen templomban imádja Istenét. Az egyetemen egyek voltunk a munkában és fiatalságban, lanteltünk mi is.

de soha sem tévelyedtünk odáig, soha sem sülyedtünk annyira, hogy szervezett társaságokba állva, egyes védtelen embereket üldgéljünk. Soha nem történt meg velünk, hogy a tömegbe felszivódva, kivonjuk magunkat a felelősségrevonás alól. Ez a generáció, amely ezt teszi, ez legyen a nemzet reménye? Ez a generáció fogja a nemzet öntudatát kifejle és befelé képviselni? Kirekesztik a tanulni vágyó zsidókat az egyetemről, hát lehet ez pedagógiai elv? Bátran a művelt világ elbirálása alá bocsájtjuk e kérdést.

— Ha pedig azt nézem, hogy mi a sorsa a magyar zsidóságnak, akkor megállapíthatom, hogy egy cirkusz porondjára vagyunk bezárva, amelynek minden kijárata el van reteszelve! Hát elképzelhető egy klinika, ahol egy zsidó tanár, adjunktus működik? Van-e olyan zsidó fiú, aki el tud helyezkedni az állami és városi közigazgatás bármelyik ágában?

Dr. Biedl ezután a legutóbbi napok eseményeire tért ki és foglalkozott Gömbös Gyula honvédelmi miniszter ismeretes kecskeméti beszédével, Dési Géza és Bethlen István tegnapi beszédével.

— Sajnálattal hallom — mondotta többek között dr. Biedl —, hogy az egységes pártnak egyetlen zsidó képviselője — akit egyébként! a párt alibiszidónak tart. azt mondja: »Ő nincsen kirekesztve az egységes pártból és ő nincsen kirekesztve a nemzet testéből«